

FÜGGETLEN ÜGYVÉD

ÜGYVÉDPOLITIKAI SZEMLE

AZ ÜGYVÉDEK FÜGGETLEN PÁRTJÁNAK HIVATALOS KÖZLÖNYE

Szerkesztőség

IV. Ferenciek-tere 9.

Telefon : 83-0-95.

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónapban

Előfizetési ár :

Egész évre 4 P, félévre 2 P.

Egy szám ára 50 fillér

Kiadóhivatal :

V., Tatra-u. 6.

Telefon : 27-9-25

Három év

Naptárilag is pontosan most három éve alakult meg pártunk.

Ugy, mint a hógörgeteg képződik. Egy fecske szárnyával meglöbbitette a nyugodt hómező csillogó síkját és az a síkjából kimozdított parány megindult, nőttön-nőtt és egyszer csak dübörgés jelezte, hogy a hómező nyugodt felszíne alatt milyen erők feszülnek és csak egy paránynak kellett jönnie, hogy az együttérzők, együttgondolkodók kohéziójának nagyszerű erejét dobentse rá az inercia nyugalmas alvóira.

Egy pár embernek a szíve összedobbant százak és százak szívütemével; egy pár ember intuitíve megérezte százak és százak még formátlan vágyát, elrejtett keserűségét és megszületett egy válaszbírási harc közepette, csatájában az Ügyvédek Független Pártja!

Harcban született, Mars volt a szülőapja. Pogány isten, de erős. Összebujtak tehát a hatalom kisajátítói az ügyvédi közélet hitbizományosai és kereszties háborút hirdettek ellene. Keresztes háborút hirdettek birtokállományuk védelmében azok ellen, akiknek bőrét már perzselt a gazdasági válság számumja, s akiknek fohásza egyszerre harci zajjá merészelt erősödni.

Az Ügyvédek Független Pártja ebben a harcban lett az ügyvédi érdekek egyetlen védélmezőjévé, amely a könyörgő instanciákat az ügyvédség egyetlenének követelésévé tudta erősíteni.

Egyedül mutatott rá, hogy a vértanúság útja nem egyes szerencsétlenjeinek keskeny ösvénye, hanem az egész kar országutja.

Az eltelt három rövid esztendő beigazolta ezt. Ma már nyilvánvaló, hogy az ügyvédség gazdasági helyzete nemcsak egyesek számalomraméltó sorsának drámai magja, hanem az egész karé.

Pártunk erőteljesen figyelmeztette a kart a küszöbön álló veszélyre. Közgyűléseket hivatott össze, eszméket termelt és propagált. Bátor föllépésre szított és pedig mennél közelebb látta a veszélyt, annál hangosabban. Látszatra foganatja is volt. Csatakiállításunkat eltanulták. Mindenki hallhatta közgyűléseinken, hogy a fölfelé hajbókolók milyen más tenorban nyilatkoztak meg egyszerre. Már szelid elnökünk is fenyegetőzni kezdett,

hogy vége „a kiszthand”-politikának és közéletünk legreakciósabb jelései is harci bárdot emelgettek s félelmetes szemforgatással vallottak közösséget a fölkerekedett elégedetlenséggel.

Ámde — sajnos — mindez csak megévesztő látszat volt. Velünk háborogtak, velünk kiáltoztak és közben felvetett eszméinket titokban gyurták, formálták. Eltorzították és elalkudták. De látszat-akarásukkal megtévesztették a kari közvéleményt és közben, hogy a fölkerekedett áradattal szemben megvédjék hatalmi pozíciójukat, abban mesterkedtek, hogy az elégedetlenség alól kihuzzák a közgyűlési rostrumot.

Igy született meg a kisközgyűlés intézménye, mely jogfosztóttá tette a kar egy tekintélyes részét, első- és másodrendű ügyvédeket kreált nem a virtutis causa alapján, hanem a konjunkturális szerencse és vagyoni census alapján.

Nem a bajok, az ügyvédgazdasági válság megszüntetésén törték a fejüket, hanem azon, hogy ne hallják tovább a jajkiáltásokat, amely azonban most már, mint a kitett csecsemő, ott sir azoknak a küszöbén is, akik véresre tapsolták tenyerüket.

Amíg ez készült, azalatt pedig a munkaaltsalmak megteremtése iránti követeléseinket az alkalmazkodás selyempapírósába rejtették az ügyeskezők, az elvont munkaterületeink restitúciójára vonatkozó jogos igényeinket pedig egyesek magánérdekeinek rendelték alá. Mindenki emlékezhetik e tekintetben az O. H. E. elleni küzdelmekre.

Mi voltunk minden ügyvédi érdeknek permanens számontartója. Mi sürgettük az illetékkérdés rendezését, rendkívüli közgyűléseken mi állottunk elő a transzferálások elleni panaszunkkal. Mi mozdítottuk meg az egész ügyvédi közvéleményt, amely aztán magával ragadta a kamarai vezetőséget is. Természetes, hogy úgy és akkor, hogy az érdekek letarolásánál ő legyen az első.

Mi vetettük föl és tartjuk felszínen a szerzett jogok sérelme nélkül fölépítendő összeférhetetlenség eszméjét és mi voltunk mindig kisebbségben maradt harcossai Nyugdíjintézetünk reformjának és mi hadakozunk extra és intra muros a törlés kegyetlen pallasjoga ellen.

Mi és egyedül mi érdemeltük ki a kar számára azt a megbízást megállapítást, amit Kuriánk másodelnöke tett, hogy az ügyvédség a szabadságjogok rendíthetetlen védelmezője. Mert mi szálltunk szóval és tollal mindig ennek védelmére és a mi ezirányu indítványaink szárnyalták át a közgyűlések idegenkedő, ellenséges szellemét, hogy ezt végre magáévá tudta tenni.

Mi álltunk őrt az Országos Ügyvéd Otthon Egyesület nagyszerű intézménye mellett és voltunk neki segítője, védelmezője, propagálója és ügynőke is.

Három éves küzdelmünknek, harcunknak ezek csak kiemelkedő állomásait jelzik. Ott voltunk a mindennapi téglakerakásoknál is és az apróbb köznapi eseteknél épp úgy. Kari sérelmeinkre mi döbentettük rá az egész rendet, az ügyvédek ügyét mi tettük közügygyé a fórumokon szóval, tettel, a szak- és országos sajtóban pedig tollal.

Három éves küzdelmünk e seregszemléjét nem zárhatjuk le mással, mint egy ciceroi íntelemmel:

vigyázzatok, legyetek ébren, nehogy az ügyvédséget még nagyobb károk ériék;

félje mindenki a másik sorsában a maga jövőjét

és vigyázzatok, tartsátok számon, hogy aki a mi ellenségünk, az ellensége a ma ügyvédségének is!

Jaj a szegényeknek!

Az igazságügyminiszter ur becsületére válik: soha nem csinált belőle titkot, most is nyíltan kijelentette: az az ügyvéd, aki rendes lakást se tud magának tartani és a nyugdíjintézeti tagságát se tudja kifizetni, nem való ügyvédnek, mert nem méltó az ügyvédi hivatás alapját képező bizalomra.

A nemes magyar ügyvédi testület vegyes érzelmekkel hallgatja az igazságügyminiszter urnak ezeket a megismétlődő kijelentéseit, amelyekben az első hallásra mintha valami igazság is volna. Az emlékek páthosza megüli a lelkeket: Fuimus Troes! Voltunk mi is valaha szép asszonyok kocsisa. Biztos és tisztos megélhetés pályájára léptünk, amikor az ügyvédi hivatást választottuk és tele volt a lelkünk azoknak a magasztos szépségeknek a gyönyörűségével, amelyek az ügyvéd életutjának a mentén pompázkodtak.

De jött a zivatar és az utak megromlottak: az egész világ kátyuba jutott és mi, szegény magyarok annál mélyebben süllyedtünk belé, minél rosszabb a helyzetünk a népek világában. Csoda-e, ha mélyen süllyedt bele a szegénységbe a magyar ügyvédség is? Hiszen az ügyvédnek az életküzdelmé mindenki másénál nehezebb, mert az ügyvédre élő kötelek az, ami mindenki másra többé-kevésbé csupán frázis. A kami becsület és a tisztesség őt nem csupán az elémendő célnak, hanem még az eszközöknek a megváltására is kötelezi, az élet nagy szennyáradatában az ügyvédnek tisztán kell maradnia és őriznie kell azt a makulátlanlanságot, amelynek a határait egy boldog és gazdag világ kényes etikája vont a maga felfogása szerint. Minden megromlott és meglazult azóta: a gazdasági élet csaknem a tengeri rablók erkölceit valósítja már meg, államok kifosztják és megcsalják egymást és a polgáraikat, letagadják a szent fogadalmak mellett fölvetett adósságokat, nyíltan vallják az „aki birja, marja” etikáját. De az ügyvédség ma is tisztességes, becsületos és megbízható annak ellenére, hogy már-már elmerül a szegénység örvényében.

Az igazságügyminiszter ur nem csupán mint ügyvéd, hanem a hivatalánál fogva is többé-kevésbé kell, hogy ismerje a kamarák fegyelmi bíróságainak a gyakorlatát. Ez a gyakorlat azt bizonyítja, hogy a megbízhatatlanság nem a szegény ügyvédek speciális büne, moha a logika is ezt hozná magával. Aki a szegény ügyvédekkel le akarja szorítani az életpályájukról,

amelyre a képesítést két évtizedet kitöltő tanulással szerezték meg, annak valami más érvet kell az elhatározása mellett felhozni, nem a szegénységgel járó megbizhatatlanságot. Hozzon fel esztétikai indokokat. Csuf, csuf csakugyan az albérlő és ágyrajáró ügyvéd, elnémitő a garasos segélyeket kunyeráló ügyvéd, magyon is kirí a jól öltözött, jól kereső, anyagi gondtalanságban élő urak társaságából. Ezen az alapon valóban el lehetne őket kergetni az ügyvédi pályáról. Csakhogy akkor ezt a kiűzetést így is kellene megindokolni, mert ez megfelelne a valóságnak, míg ellenben a kijelentés, hogy aki az ügyvédek között szegény, az megbizhatatlan, a sorsnak azt a szörnyű igazságtalanságát, amely a szegénységgel sújt le a szerencsétlenekre, megtetézi azzal a tüzes bélyeggel, amivel ez a kijelentés a szegényeket megbélyegzi és emellett nélkülözi a bizonyított tényekkel való alátámasztottságot.

Mi azt hisszük, hogy a szegényeket az élet minden pontján, az ügyvédek körében is segíteni és támogatni kell, nem pedig büntetni őket a szegénységük miatt. A szegénység önmagában még kis büntetést se érdemel, hát még azt a nagy büntetést, a legeslegnagyobbat, ami csaknem a halálbüntetéssel egyenlő, hogy valakit még a szegényes megélhetéstől is meg lehessen a szegénysége miatt fosztani és egyenesen kilökní a koldusok országutjára.

Pap József nem mond le

— mint ezt megtudjuk az egyik délután megjellemő s körkérdésekben utazó napilapból a „miről mondott le?” körkérdésre adott saját szavaiból, — nem mondott le semmiről, mert „ezt a fogalmat, mi ügyvédek nem ismerjük.”

Azt is mondja Pap József, hogy: „már Deák Ferenc óva intette a magyarokat, hogy ne mondjanak le politikai jogaikról, mert amiről lemondunk, azt vissza nem kaphatjuk soha”.

Akár akarjuk, akár nem, a kölközgyűlésen elvesztett autonómikus jogaink jutnak eszünkbe e szavak hallatára. Miért nem bízta e szavakkal Pap József a kamarai választmányt akkor, amikor esengő felirattal fordult a miniszterhez a jogfosztásért s miért nem hangoztatta a Deák Ferenc bölcsességét ak-

kor, mikor a közgyűlés foglalkozott a jogfosztó rendelkezésekkel? Miért nem mondta, hogy csináljanak a miniszterhez könyörgők amit akarnak s jöjjön bármilyen rendelkezés, mi önként nem mondunk le semmiféle jogunkról?

Őszintén sajnáljuk, hogy ez alkalmankor a lemondás fogalmát ismerte még a kamarai elnök, s viszont nem emlékezett a Haza Bölcsére.

Mi akkor is vallottuk és fogjuk vallani, hogy nem akarjuk ismerni a lemondást, akkor is s ezután is észben tartjuk azt, amit Deák Ferenc mondott, s harcolni fogunk minden alkalommal minden törvényes eszközzel az ügyvédi jogok teljességéért. Nem nyugszunk addig, amíg életben lesz az a törvény, amely első-, másod- és harmadosztályu ügyvédekét teremtett, amíg kizárva tartják az autonómia sáncaiból az ügyvédek tömegeit azért, ment a nyugdíjbiztosítási díjat és a kamarai tagdíjat fizetni képtelenek.

Dr. Vekerdy Géza,

pártunk vezére indítványt nyújtott be a kamarai választmányhoz, melyben a peres és perenkívüli értékhatárok leszállítása iránt választmányi akciót sürget.

A peres és perenkívüli értékhatárokat legutóbb a 49.000/1930. számú igazságügyminiszeri rendelet állapította meg. Azóta az egész gazdasági világ összeomlott, s az 1931-ben bekövetkezett bankzárlat, majd a devizakorlátozó rendelkezések után a gazdasági életben minden eddigig felülhaladó pangás állott be.

Megingathatatlanak hitt vagyonok, mamut-bankok, pénzfejedelmek ugyszólván egyik napról a másikra megsemmisültek és tönkremenek. Az 1000 pengős havi keresetek, jó ha ma pár száz pengőben még megvannak. 1000 pengő ma már olyan összeg, ami vagyonnak számít, pár száz pengős fizetés már irigylésre méltó.

Csupán igazságügyi kormányzatunk nem vett minderről tudomást, s tartja rendíthetetlen szigorúsággal azokat az értékhatárokat, amelyek régen a múltt kellett volna, hogy legyenek.

Ma, amikor 200 pengő összeg exisztencia tönkretételét is jelentheti, lehetetlen állapot, hogy 200 pengős ügyben a járásbíró, mint Kuria döntsön, hogy 200 pengős összeg bagatellnek legyen minősíthető.

A 3000 pengős járásbírói értékhatár folytán a törvényszéknél, mint egyes bíróságoknál alig van munka, de jól bírják a 3000 pengős értékhatár mellett a járásbírók is a beérkezett keresetek elintézését.

Egyenesen szörnyűséges elgondolni, hogy 500 pengő értéken aluli ügy nem kerülne a Kuria elé, holott ilyen értékű perek ma már csak műkaságszámba mennek, s mikor 5000 pengő már igazán komoly vagyont jelent.

A járásbírókénál, a törvényszékeknél, s a kir. ítélőtábláknál alig van munka, s így a mai értékhatárokat azon a címen fenntartani, hogy a felsőbb bíróságok munkatervben könnyítsenek, felesleges. De egyébként ezen egyetlen indok miatt igazságszolgáltatási közérdekből nem is volt soha indokolt az értékhatárok szerbe-
len felemelése.

Az igazságügyi tárca az egyetlen, amelyik mindig aktív volt és így az állam-morál már ezért is arra kötelez, hogy a jogkereső közönség tökéletesen, s teljes megnyugvásra elégíttessék ki. Már pedig a jogorvoslatok körének szűkítése ennek az ellenkezőjét kell, hogy eredményezze.

Az értékhatároknak a mai nivón való fenntartása alkalmas az amugy is gyengén csepegő hitel teljes eldugulására, s emellett a társadalomnak oly rétegét sújtja legerősebben, amely legkomolyabban rászorul a bírói működésben megnyilatkozó államhatalom támogatására.

Ma már a 25 pengő aluli követelések egyszerűen elveszettek tekinthetők, mert a községi bíróság útján való végrehajtások teljesen csődöt mondtak, s mert a telekkönyvben 25 pengő aluli követelést még csak bejegyezni sem lehet.

Ideje volna, hogy dr. Vekerdy Géza indítványának eredményességéért a kamarai vezetőség egész erejét és tekintélyét latba vesse.

Dési Gézának küldöm

Ezzel a címmel érkezett levél szerkesztőségünkbe, melyet azonban nem adtunk át a képviselő urnak, mert viszont a borítékon világosan a „Független Ügyvéd” szerkesztősége volt címzettként megjelölve.

Talán nem követünk el levéltitok megsértést azzal, ha a levelet lapunk hasábjain nyújtjuk át Dési Gézának.

Ime:

Igen tisztelt Kartárs Ur, pardon Képviselő Ur!

Örömmel olvastam a „Pesti Hírlap” november 16-iki számában, hogy Ön ismét sikraszállt a parlamentben az ügyvédi érdekek védelmében, a nyugdíjreform javaslat tárgyalása alkalmából. Fogadja ezért hálás köszönetét az agyongyötört ügyvéd ségnek.

Most már mindnyájan jól fogunk aludni, az Ön beszéde annyira megnyugtató bennünket. Ugy látszik, rosszhiszemű beállítás volt az, hogy a nyugdíjtörvény törlő paragrafusát szigorítja a miniszter, mert biztosan az az igaz, amit Ön mondott a parlamentben, csodálkozván és méltatlankodván, hogy „sohasem hangzott el ellene tiltakozás csak most, amikor a miniszter enyhít a szigorú rendelkezéseken.” Képzelteti mennyire örülünk, hogy csak vaklárma volt az újedelem oka. A javaslatban így bizonyára nincs is benne s nem is lesz törvény abból, hogy a kamarai tisztikar feyvelmi és anyagi felelősség terhe mellett köteles a törlést végrehajtani, mert ez az, amittől szörnyen féltünk.

Önök csak tudnia kell, hiszen csak nem szólalt volna fel a parlamentben ilyen fontos kérdésben, úgy, hogy el sem olvassa a javaslatot!

Nagyon megnyugtató az is, miszerint hivatkozni méltóztatott arra, hogy mint a Kuria ügyvédi tanácsának tagja taunsithatja, hogy a „kamarai jegyzékből való törlést lehetőleg elkerülük és nem alkalmazzák.” Az Ön által említett enyhítés folytán most már bizonyosan nemcsak „lehetőleg” fogják kerülni, hanem egyáltalán nem fogják alkalmazni a drámai szigoruságú törvényt.

De most jut eszembe kedves Képviselő Ur, hogy jaj! hátha Ön nem lesz legközelebb tagja a Kuria Ügyvédi Tanácsának. Ugy hallottam ugyanis, hogy a kamarai választmányban a napokban megejtett szavazásnál erre a megtisztelő állásra egyetlen egy szavazatot sem méltóztatott kapni. Na de majd a miniszter, úgy-e?!

Ne tessék haragudni, hogy az igazi nevemet nem írom alá a levélnek, de én nem szeretek szerepelni s hátha még az a fránya szerkesztő kiírja a nevemet. Azt azonban szeretném, ha Ön tudná, hogy ki vagyok, s ezért elárulom, úgyhogy más ne tudhassa meg. Én vagyok az a kollégája, akinek sürgős ügyben telefonált a parlamentből akkor, mikor benn az üléssteremben a numerus claususról szavaztak.

Ismételten az egész kar nevében tolmácsolva köszönetemet kiváló parlamentti szerepléséért, vagyok

kiválóan bámuló tisztelője:

dr. Törlendő Imre
ügyvéd.

Ügyvéd kiváló gyakorlati és elméleti képzettséggel, jó munkaerő, jó forgalmu irodájú idősebb kartársal társulna, esetleg irodavezetést, vagy állandó helyettesítést is vállalna.

Cím megtudható Dr. SCHÖNFELD
MIKLÓS párttitkárnál. Tel.: 16-5-60

Nem csatlakozunk

sehova. Megőrizzük önállóságunkat, s ha egyetlen lehetőség van rá, külön listával indulunk a választási küzdelembe, a Szabad Ügyvédség pártjával együtt, melyhez szoros elvi kapcsolatok fűznek.

Nem veszünk részt a pártok előharcaiban, taktikáiban és praktikáiban, mely egyenesen visszataszítóan fejlődik, s az elvek félretolásával, a személyi ambíciók minél nagyszerűbb kielégülését tüzi ki céljául.

Még majdnem három hónap választ el bennünket a választás időpontjától, s már annyi elnök, főtitkár, titkár, ügyész stb. jelölt van, hogy husz kamarára is elegendő volna.

Pártunk teljesen mellékesnek tekinti a személyi kérdéseket, csupán azt kívánja, hogy megfelelő pozícióba, megfelelő egyének kerüljenek, s e tekintetben még a pártkereteket sem tartja ledönthetetlennek. Ám nem helyeselheti, hogy a pártok azért kössenek szövetséget, hogy alkalmas, vagy alkalmatlan tagjait a tisztikari és választmányi pozíciókban elhelyezkedjenek.

Minden eddigi tanulság ellenére, hisszük és valjuk, hogy a budapesti ügyvédséget nem lehet egyszerűen az orránál fogva vezetni, s bármilyen listán fusson majd valaki, ki fogja tudni választani azokat — ezekben az ügyvédségre szomnyú időkben, — akiktől a Kamara ujjászületését remélheti.

Mi ismételten arra mutatunk rá, hogy éppen ez időkre és a korszellemre tekintettel, itt volna az ideje annak, hogy elásva a harci bárdot, nem törődve a személyes gyűlölködésekkel, összefogjon az egész budapesti ügyvédség, s egyetlen listával induljon a választásra. Amíg ez el nem érkezik, addig a Budapesti Ügyvédi Kamarában nem lesz meg soha az az erő, amely áttörve az ügyvédség érdekei elé vont kínai falat, eredményes munkát tudjon kifejteni.

Sándor Pál képviselő ur

nem nagyon szeretheti az ügyvédeket, mert adóügyében a felszólamlási tárgyaláson való képviselétével, nem ügyvédet, hanem ugynevezett „adószakértőt” bizott meg. Részére szabályszerű meghatalmazást állított ki.

Ám mit tesz Isten, mégis majdnem ügyvéd képviselte.

A szakértő ugyanis akadályozva volt a megjelenésben és a meghatalmazásba egyszerűen behelyettesítette Kleiner Artur kartársunkat, aki az ekként „szabályszerűen” kiállított adószakértői meghatalmazással meg

is jelent a felszólamlási bizottság előtt.

A bizottság elnöke dr. Bakonyi Pál ügyvéd volt, aki a jelentkező ügyvédet nem bocsátotta tárgyalásra azzal a nem is vitathatóan helyes indokolással, hogy az adószakértő ur Sándor Pált nem képviselheti, mert nem ügyvéd s ugyanezen indokból helyettesít sem állíthat.

Csodálkozunk a törvénytudó és törvényhozó Sándor Pálon, de még inkább Kleiner Artur ügyvéden, aki ilyen helyettesítést elvállal s minden elismerésünk Bakonyi Pál felé száll, ki felszólamlási bizottsági elnöki helyén nem egyszer védte már meg a törvényes rendelkezéseket és az ügyvédi érdekeket.

MOZAIK

Zavartalan barátság.

Az öreg trafikosné, akit meggyilkoltak, Moskovits Móríc kollégánk lakója volt, a gyilkos füszerességének pedig egy kántéritési pere folyik Kadosa Marcel irodájában. A gyilkosság utáni napokban Marci bácsi mentegetőzve mondja Moskovitsnak:

— Remélem, kedves Móríc, hogy a barátságunknak nem fog ártani, amiért az én kliensem agyonütötte a te lakódat!

Garancia.

Az biztos, hogy az egyik Taubner Géza volt, a másiknak azonban elhallgatjuk a nevét. A pártja nevében — megbizásból, vagy anélkül — paktumtárgyalásokat folytatott Taubnerrel az aula egyik sarkában.

— És ki garantálja, hogy a megállapodást állni fogjátok? — kérdi Taubner.

— No hallod, — mondja a másik indígnálódva, — hát neked nem elég egy tisztességes uriembernek a szava?

— De igen, elég, — feleli Taubner, — hol a tisztességes uriember?

Szerénység.

Aki a választmány tagjai közül a Kuria fegyelmi tanácsának a tagjai közé akart jutni, azt a választmány „szerencsés utat”-alapon mind örömmel megválasztotta. Az egyiket, akitől tudvalevő, hogy a legközéletibbi választáson tisztviselői helyre pályázik, kikapacitálják, hogy jelöltesse ő is magát a fegyelmi tanácsba, de ő szerényen elhárítja magától a megválasztást. Marci bácsi rögtön elmondja az idevágó anekdotát:

A fiatal uracska életre-halálra kurizál a hölgynek, aki azonban erősen tartja a hadállást és feint a tüzes osztrómlót:

— Hiába minden, maga nem fogja a szívemet meghódítani!

Mire az ifju bizakodva kiált fel:

— Drága Mancika, nincsenek ilyen magasratörő vágyaim!

Crescendo!

Az aulában az ifju ügyvédi pártról folyik a diskurzus. Ifj. dr. Fodor Károly, az új párt egyik lelkes bábája veni a dobot az újszülött mellett:

— A tagjaink száma napról-napra nagyobb! — mondja lelkesedve.

— Nagy kuniszt! — feleli Timár Dezső —: kisebb nem lehet.

Sokan nem tudják,

hogy a leggazdagabb ügyvédek nem szükségképpen a legtisztességesebbek:

hogy a tudás is kvalifikálhat valakit arra, hogy cenzorrá válasszák az ügyvédvizsgáló bizottságba;

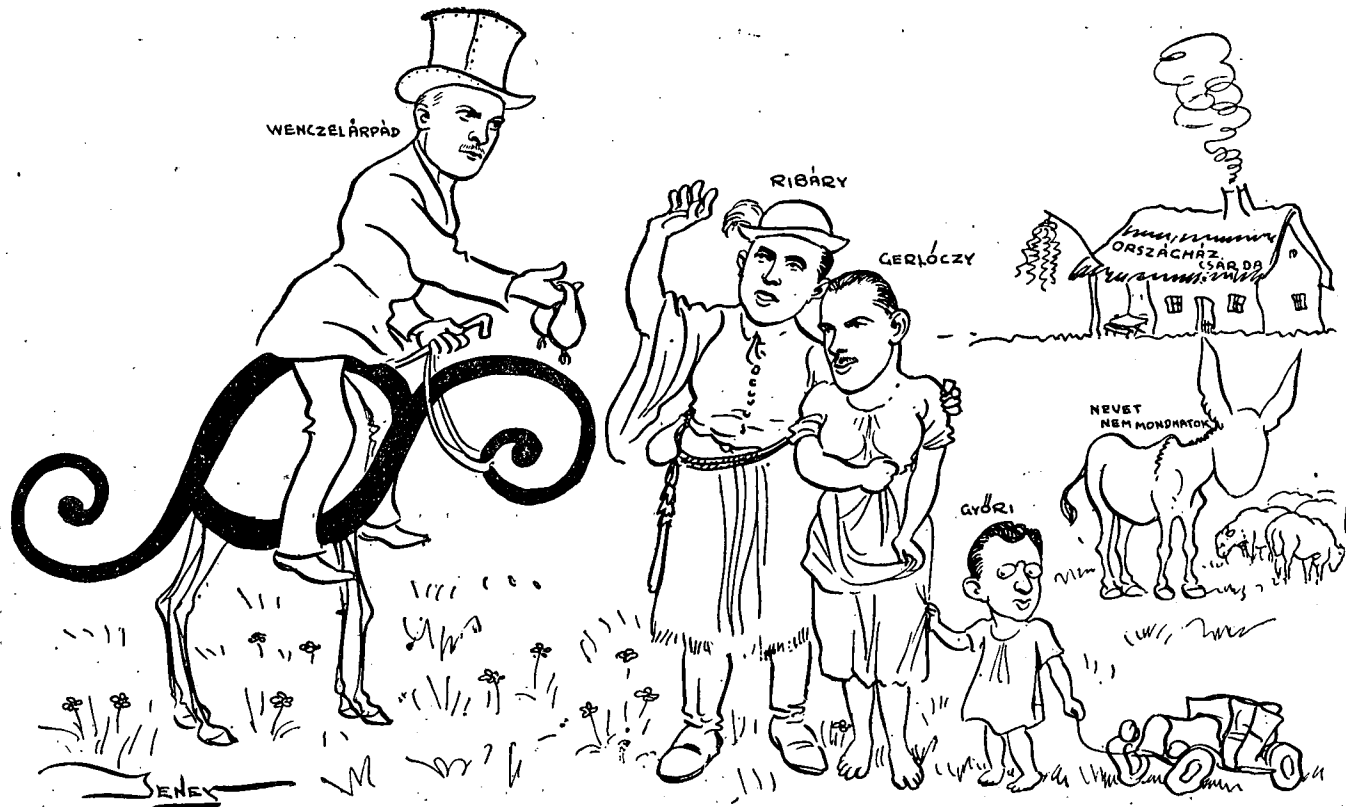
hogy nem minden ügyvéd a következő tárgyalást várja, aki az aulában járkdél és ácsorog;

hogy ha valakinek annyi ezrese volna, mint amennyivel a Kuria esztendőn át a díjskdélndél kevesebbet állapít meg az ügyvédeknek, akkor az illető a mel-lényzsebből fizethetné ki a Nyugdíjintézet valamennyi hátralékosának a díj-tartozását;

hogy a budapesti kamara tagjaiból öt embert számítva egy pártra a variáció lehetőségei alapján 396.428.253.542 pártot lehetne alapítani, ami folyamatban is van;

hogy Győri Ákos már kétszer körül-sétálta a földgömböt az aulában.

Juhászlegény, szegény juhászlegény
 (Szegényjog : Pp. 112. §)
 Pénzzel tele ez a kövér erszény:
 Megveszem a minoritást tőled.
 (Vétel : KT: 336. §)
 De rádásul add a szeretődöt.

Alku

- Petőfi után még szabadon -

„Ha ez a pénz volna csak foglaló
 (Foglaló : Polg. T. Jav. 1050. §)
 S kormányfőtanácsosság vón' a borralaló
 S id'adnák az elnökséget rádásnak,
 Szeretődöt még sem adnám másnak!”

Nemzeti Munkaközpont

— díjtalan jogvédelem!

Az Ügyvedek Független Pártjának legutóbbi pártértekezletén dr. Kürthy Sándor kartánsunk ismertette a kormánynak a Nemzeti Munkaközpont megszervezésére irányuló terveit. A mozgalom szervezői az olasz Carta di Lavoro elveit tesszük magukévá, amikdön felállítják a Nemzeti Munkaközpont négy alapelvét: 1. minden embert munkához kell juttatni, 2. csak a munkából származó jövedelem részesíthető törvényes elismerésben. (Mint az a vállalkozói nyereséggel, az örökségekkel, stb. A szerk.) 3. az általános munkakötelezettség törvényhozásilag rendezendő és 4. a munkaszabadság törvényesen biztosítandó.

Mindezekhez járul a tervezet szerint a munkanélküliség esetére való biztosítás, sőt a munkanélküliek rendszeres segélyezése.

A kérdés lényegével ezuttal nem foglalkozunk. Ez kívül is esik lapunk keretein. Minket azonban igen közelről érdekel az a terv, amely szerint a Nemzeti Munkaközpont a munkaviszonyból származó vitás ügyekben tagjaikat díjtalan jogvédelemben kívánja részesíteni.

Ez ellen az elv ellen felemeljük tiltakozó szavunkat!

A boldogult békeidőkben törvényhozással szabályozták a szegényvédelem kérdését akként, hogy ennek minden terhe kizárólag az ügyvédség vállalt nyomja, mert azért semmiféle ellenszolgáltatásban sem részesül. Ezt a terhet a jobb kereseti lehetőségek idején vállalta az ügyvédi kar, mert úgy érezte, hogy ezzel emberbaráti kötelességet teljesít. Ez az ingyenes szegényvédelem azonban a mai időkben elviselhetetlen teherre dagadt, mert a karnak ma már olyan tömeges és idegölő, sokszor alap nélkül fegyelmi eljárásokat eredményező munkát ad, amely elvonja idejét és figyelmét azoktól az ügyektől, amelyek részére az alapszükségleteket vannak hivatva biztosítani. Ezt a helyzetet tovább súlyosbitani nem lehet! Nem lehet az ügyvédség vállaira újabb terheket rakni és ami még súlyosabb, nem lehet a mai szándékosan lecsökkentett munkaterületeket további intézkedésekkel összezsugorítani. Mert, ha ezt a rendszert újabb díjtalan jogvédelmekkel tovább foltozzuk, akkor el fog jönni az az idő, hogy az ügyvéd munkaalkalmak eltűnnek, ellenben a magas tagdíjak, járulékok, illetékek és az adók megmaradnak.

ÜGYVEDEK!

Ti vagytok a haladás fáklyahordozói. Minél harsozóbb a szélvihar, a fáklya annál nagyobb lánggal lobog és minél feketébb a sötétség, a fáklya annál messzebbre világít. Ne csüggedjetek.

H I R E K

— **AZ ÜGYVÉDEK FÜGGETLEN PÁRTJÁNAK** választási bizottsága november 28-án, szerdán este fél 7 órakor értekezletet tart az Alkotmány étterem külön termében (Alkotmány utca és Vilmos császár ut sarok), s a vezetőség arra kéri a bizottság tagjait, hogy az ülésen feltétlenül megjelenni sziveskedjenek.

— **Rendes havi összejövetelét** az Ügyvédek Független Pártja december 5-én, szerdán este ½7 órakor tartja az Alkotmány étterem (Alkotmány utca és Vilmos császár ut sarok) különtermében. A közeledő kamarai választásokra való tekintettel a tagok minél nagyobb számban való megjelenését kéri a Vezetőség.

— **A budapesti Kamara elnöke** 1934 november 29-iki napjának d. u. 6 órájára rendkívüli képviselői közgyűlést hívott egybe. Tárty: Az évi rendes képviselői közgyűlés által kiküldött nyugdíjbizottság javaslatainak tárgyalása az Orsz. Ügyvédi Gyám- és Nyugdíjintézet reformja tárgyában. Az évi rendes közgyűlés óta már több hónap telt el és úgy igazán érthetetlen, miért kellett ezt a rendkívüli közgyűlést ilyen késedelmesen összehívni — különösen akkor, amidőn a szóbanforgó javaslatok a gyámintézetről szóló törvényjavaslatnak időközi képviselőházi lebárgyálása folytán ugyaszólván tárgyalamok lettek. A kiküldött nyugdíjbizottság javaslata az eddigi ellátások felemelését indítványozza. Ez nyilvánvalóan kellemtelen a nyugdíjintézet vezetőségének és ennek lehet eredménye az, hogy a nyugdíjintézet tiszteltetreméltó elnöke interveniált a Kamara érdemes elnökénél a halasztás érdekében.

— **Uj ügyvédi párt alakul** „Ügyvédek Munkapártja” név alatt. Az ügyvédi pártok száma már éppen elegendő, mégis örömmel üdvözöljük az új pártalakulást, mert minden újabb alakulatnál, újabb közönyös kartánsak érdeklődése kelbetik fel, s legfontosabb célja minden ügyvédi pártnak az kell hogy legyen, hogy a közönyöseket tudja érdeklődőkké változtatni. Ha a Budapesti Ügyvédi Kamarának összes tagjai szívvel és lélekkel tördődnének az ügyvédi közügyekkel, úgy könnyebb volna eredményeket elérni. Minden alakulás gyanus azonban, amely közvetlenül a választás előtt üti fel fejét és ezért kénytelenek leszünk figyelemmel kísérni, hogy az új szervezkedés nemcsak választási megmozdulást jelent-e. Ha nem így van, szívesen kívánunk az új pártnak sikert és jó munkát.

— **Nyugdíjintézeti házvásárlás és** tározás tartja megint izgalomban az ügyvédi közvéleményt, a Hajós utca 15. számú, legújabbban vásárolt nyugdíjintézeti házzal kapcsolatosan. Lapunk május 30-iki számában megírtuk, hogy irálesünk arra, hogy az

**Bármelyik
párthoz tartozó ügyvédek**

„TEMPO”

irodában találják meg legjobb munkatársukat

Diktálás, leírás, sokszorosítás, bármely nyelvű magánfordítás. Fotokópia-szolgálat: egész nap. Birósági tolmácsok felvőhelye: hiteles fordítások minden nyelven. Vidéki megrendelések: forduló postával. Kamaraválasztáshoz: körlevél-sokszorosítások.

Budapest, V., Koháry-utca 4.

Tel.: 13-2-12.

ugyanmá vásárolt házat ismét ugyanaz a cég fogja-e renoválni, amelyik a becsülést végezte. Csodálatosan ismét ugyanaz a cég, a Bloch és Holitscher cég becsülte meg az ingatlant s ugyanemnek a cégnek adta át a nyugdíjintézet a tatarozási munkálatok végzését 50.000 pengő körüli munkadíj mellett. Ám az hihetlik, hogy a becsülést és a tatarozást végző cég 100.000 pengő körüli számlát nyújtott be a Nyugdíjintézethez. Természetesen a Bloch és Holitscher cég pályázat mellőzésével kapta a nagy munkát; mint kapta az eddigi ócska házak renoválási munkáit is. Arra kérjük a nyugdíjintézet érdemes elnökét, érdeklődjék az iránt, hogy mi csoda kiváló érdemeket szerzett ez a cég a nyugdíjintézetnél, hogy nélkülül már becsülés és tatarozás el sem képzelhető, s hogy hogyan volt lehetséges az, miszerint az előírtanyszott tatarozási összeget az állítólagos mérvenben túllépték.

— **A hátralékosok megintése.** A Budapesti Ügyvédi Kamara az elmúlt hónapban 2500 fizetési felszólítást küldött szét tagjai között. Az eredmény igen siralmas, mert mindössze csak kb. 120-an fizették be hátralékaikat. A Kamarában biznak abban, hogy az új nyugdíjintézeti törvényjavaslat mielőbb tönvénnyé válik és ennekfolytán a folyó évre 50 pengővel csökkenvén a gyámintézeti járulékok az év végéig a tagok nagyobb része eleget fog tudni tenni fizetési kötelezettségének. Kivánjuk, hogy a Kamara ne csalódjék, mert ellenesetben csak egy kis törekdeknek lesz szavazati joga a jövő év februárjában megtartandó tisztújító választások során. Akkor pedig a Kamara tagjainak többsége fog — csatlódni!

— **Rendkívüli közgyűlés tartását** rendelte el a még júniusban tartott rendes évi közgyűlés a nyugdíjreform kérdésében és úgy határozott,

hogy a közgyűlés még szeptember hónapban tartassék meg. A kamarai vezetőség úgy látszik nem tartotta süngősnek a kérdést és nem hívta össze a rendkívüli közgyűlést arra az időre, amikor esetleg befolyásolható lett volna a parlament a nyugdíjreform kérdésében. A közgyűlés összehívását csak a november elején tartott választmányi ülés határozta el dr. Vekerdy Géza indítványára, mert a vezetőség gondolkozott azon, vajjon egyáltalán tartassék-e közgyűlés. Hisszük, hogy a közgyűlésen elhangzó érvek, ha már az országgyűlés képviselőházának füléhez nem is juthattak el, el fognak jutni a felsőház tagjaihoz, s a megszegyemítő törő-paragrafust el fogják ejteni.

— **Gadó és Tőreký pozíció-változása** érdekes helyzetet teremtett a büntető igazságszolgáltatásban. Eddig a Tőreký ítéleteit Gadó változtatta meg, rendszeren enyhítéssel. Vajjon ezután a Gadó ítéleteit Tőreký szigorubbba fogja-e változtatni? Érdemes lesz ezt figyellemmel kísérni.

— **Szokatlanul érdekes levél** érkezett Pap József kamarai elnökhez, a büntetettek kivégzésének szaporítása érdekében. Egy nyugalmazott ezredes írta a levelet, aki azon panaszkodik, hogy „napi eset, hogy megrőgzött gonosztevőket élethossziglani börtönbüntetésre ítélnék. Mennyi pénzpocsékolás! Nem lehetne azt az embert, aki előre megfontolt szándékkal gyilkolt, minden esetben kivégezni”. Majd szinte hallható sóhajtással mondja a levél: „csak 50—60 gyilkosság esetére jut egy kivégzés. Van rá eset, hogy a gyilkost az állam 40—50 évig eteti”. Befejezésül s magyarázattal, hogy miért írta a levelet, azt írja: „egy érdekes fiatalember ezen pénzpocsékolást ki tudná mutatni. Az illető ezáltal nevet és állást szerezhetne magának.” Fiatalemberek: itt az alkalom, tessék pályázní!

— **Ügyködik az országgyűlési képviselő ur!** Találkoztam tegnap országgyűlési képviselő barátommal, aki nem ügyvéd. Vastag aktatáskát cipelt a hóna alatt. — Talán felszólalsz a Házban, — kérdeztem, az aktatáskára pillantva. — Dehogy — felelte — intézem a választóim ügyeit, azzal van tele a táskám. Azután elmondta, hogy egyik választójának állampolgársági bizonyítványt szerez a belügyminisztériumban. A másiknak italmérési engedélyt szerez a pénzügyminisztériumban, ahol a harmadiknak adótörlesztési ügyét is intézi. A negyediknek ügyében a dohányjövedékhez siet, mert dohánytermelő és jövedéki kihágás miatt van ellene eljárás. Az ötödiknek az ügyét az ügyészségnél kell elintézni, hogy az ellene indított eljárást szüntessék be. A hatodiknak kereskedelemügyi minisztériumban kiviteli engedélyt szerez. A hetediknek a 60.000 P haszonbér hátralékára kér részletfizetést a haszonbérrel föld tulajdonosától s köt ezzel egyezséget. A többit nem hallottam, mert elszédültem arra a gondolatra, hogyha ezeket az ügyeket én intézhetném, mint ügyvéd: nem törölnének ki a kamarai névjegyzékből, mert meg tudnám fizetni a nyugdíjjáradékot.

— **A Menza fenntartása** kérdésével foglalkozott a november 12-én tartott választmányi ülés, s egyhangulag arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Menzát fenn kell tartani. Dr. Vekerdy Géza indítványozta, hogy a Menza bérletére árlejtést hirdessenek, mert amellet a sok juttatás mellett, amelyet a Kamara ad a jelenlegi bérlőnek az 1 pengős ár igen magas. Dr. Káldor Imre választmányi tag elintezte az indítványt s kérte, hogy tovább is Katona Imréné maradjon meg a bérlet birtokában, mert véleménye szerint az általa nyújtott szolgáltatással az 1 pengős ár arányban

áll. A választmány egyelőre nem kíván más bérlőt alkalmazni. — Dr. Pajor Rezső, a Menza-bizottság elnöke bejelentette, hogy a Menza-bizottság akként határozott, hogy a jövőben nemcsak ügyvédnek, hanem ügyvéd özvegyének is ad a Menza bizottság kedvezményes ebédjegyeket. A választmány ezt a bejelentést tudomásul vette.

— **Meglepetéssel olvastuk** a november 29-iki rendkívüli közgyűlés meghívóját, amely csupán egyetlen tárgysorozati pontot tartalmaz. A kamarai választmány ugyanis azt határozta, hogy a közgyűlésnek még másik tárgya is lesz: az ügyvédi összeférhetetlenség. Nem tudjuk, mi okból maradt el ez a tárgysorozati pont, holott a júniusi közgyűlés arra kötelezte a vezetőséget, hogy ebben a kérdésben is hívjon össze rendkívüli közgyűlést és ezt a köttlezettséget a vezetőség a pártok kompromisszumos megállapodása folytán vállalta is. Hozzá vagyunk ugyan szokva, hogy a kamarai vezetőség nem minden határozatot hajt végre, azonban ilyen esetben mégis illendő volna cselekedni.

— **Névmagyarosítás** láza tölti be a közhivatalokat és hivatalos helyről kívánják a magyarosan hangzó név felvételét. Nem tudunk arról, hogy hivatalos felszólítás történt volna illetékes helyről arra nézve, hogy a névmagyarosításban

Lapunk kiadóhivatala közli, hogy:

h á r o m s z o r

jelentkeztünk Teréz-körut 35. sz. a. a közismert Erdős-hirdetőirodában, hogy mai számunk részére a megrendelt hirdetés szövegét átvegyük, de ez az iroda anynyira el van foglalva, hogy a szöveget nem tudtuk megkapni, így tehát kénytelenek voltunk ezt a ténymegállapítást leközölni.

az ügyvédi kamarák tagjai is járjanak elő jó példával. Arról azonban már értesültünk, hogy egyes kartánsaink névmagyánosítási ügye sehogysem akar elmélyedni a belügyminisztériumban. Hivatalos helyen nem kívánják, hogy az ügyvédek is résztvegyenek a mozgalomban?

— A házgondnokság kérdése foglalkoztatta a kamarai választmányt, mely bizottságot küldött ki a székesfővárosi lakásbérleti rendelet idevonatkozó paragrafusának megszüvegezésére. A bizottság készített is egy tervezetet, azonban ebben szó sem volt arról, ami az ügyvédi kar hő óhajta, hogy házgondnokul csupán ügyvédek legyenek alkalmazhatók. Ennek folytán a választmányi ülésen dr. Ve ker dy Géza indítványozta, hogy a polgári perrendtartás 95. paragrafusának novelláris uton való megfelelő módosítása miatt járjon el a vezetőség az igazságügyminiszternél. Indítványának indító oka az volt, hogy az ingatlan kezelésével járó ügyletek sokkal komplikáltabbak és nagyobb felelősséggel járnak, mint egy behajtási perben a kereskedő segédnek a perben való eljárása, s így nem indokolt, hogy ugyanazon elbánás alá vonassék egyik, mint a másik. A kamarai választmány dr. Bene Sándor pártoló hozzászólása után az indítványt egyhangulag elfogadta.

— Séta a céghivatalban. Akkinek dolga akad a céghivatalban és ott iratokat akar betekinteni vagy pláne kijegyezni, kilenc és tíz óra között, az ingyenes értesítési idő alatt lesújtó tapasztalatokat szerez. A céghivatalban csak egy szűk szoba fogadja a jogkereső közönséget. Ebben a szobában egy hosszú asztal van elhelyezve, de ez is akként, hogy aki a fal melletti ülőhelyeket akarja elfoglalni, az csak úgy tud odajutni, ha a közből ülők mind felállanak és az asztalt megkerülve előrejönnek. Az asztal mellett alig férnek el tízen, pedig az értesítésre várók száma ezt sokszorosan meghaladja. Az ülőhelyü-

kért tehát sorba kell állani. Amikor végre sikerül kifogni valami szűk kis helyet és megkapja az ember a kért iratokat, szomorúan tapasztalja, hogy az iratborítékok össze-vissza vannak rongyolódva és emiatt maguk az iratok is a legtöbbször folytonossági hiányokban szenvednek. Szinte elképed az ember, milyen hitvány minőségű papirosból készülnek ezek a aktaborítékok! A helyiségben nincs egyetlen fogas a közönség rendelkezésére és így kalapok, kabátok vagy a széken, vagy pedig az egyetlen asztalon hányódnak. Ugyanebben a helyiségben még három íróasztal van. Személyzeti asztalok. Tele aktával. Mellettük néha összeolvasás is folyik. Elképzeltető, hogy milyen nyugodtan lehet ilyenkor dolgozni! A szoba butorzatát kiegészíti még két faszekrény. Ebben vannak az alapszabályok. Vaszekrényre nem jutott eddig pénz! Lehet, hogy azért, mert nem értékelik oly nagyra ezeket az iratokat! A céghivatal irattárában még szomorubb a helyzet. Egyszerű paplócok, egymás hegyén-hátán, vannak az iratok. Annymira szűk itt a hely, hogy az iratok egy polcon két sorban, tehát egymás mögött állanak és ha a hátsó csomóban van a keresett akta, az első csomókat is meg kell mindenkor mozgatni és le kell emelni. Az aktaaszolgálattal ezzel természetesen óriási késedelmet szenved és bizony az ingyenes értesítési idő egyetlen órájából sokszor egy félóra is eltelik, míg a kért akta előkerül. Mindezelnak járul a tüzveszély! A villanyvezetékek szabadon lógnak a falakon és rövidzárlat esetén az egész cégirattár menthetetlenül a lángok martaléka. Csak Isten különös csodája, hogy eddig még semmi baj nem történt. Ezek az állapotok tovább fenn nem tarthatók. A megoldás igen kézenfekvő és nem is költségese. A cégkönyvek óriási termét akár részben, akár egészben, át kell helyezni a folyosó tulsó oldalára és az értesítőtermet kell helyébe tenni. A mostani értesítőteremben pedig elhelyezhető az irattár.

A tisztelt Ház

az ügyvédi nyugdíjreformot tárgyalta az elmúlt héten s ó, mi csodálatos: kitünőnek találta minden jobboldali képviselő, s elvetendőnek minden baloldali. A tisztára szociális kérdésben a tisztelt Ház tisztára politikai kérdést látott. A többség hatalmi kérdése, hogy a miniszter javaslata változtatás nélkül keresztülmenjen.

Váry Albert mézes körítéssel tákalta fel, miért fogadja el „elismerésel” a javaslatot. Dicsérte az ügyvédi hivatást s sajnálja azt a kétségbeejtő állapotot, amelyben az ügyvédség van. De természetesen dicsérte a törlési szakaszt is, mert hiszen a nyugdíjintézet „talpraállításáról” van szó.

A képviselő ur úgy látszik nem tudja, hogy a nyugdíjintézet már régen „talpraállt”, sőt sarkára állt a tagokkal szemben. Talpra állhatott könnyen, hiszen idestova 10 éve az összes rendes járulékokat tartalmazolja, 1935 előtt az ellátási összegekre vonatkozó fizetési kötelezettsége be nem áll, s a mostani segélyeket az évi 200.000 pengő állami segélyből és a tagoktól a rendes járulékon felül szedett összegekből fizeti. Talán azért beszél talpraállításról a képviselő ur, mert tudja, hogy nem a díjak befizetésének hiánya a fő baj a nyugdíjintézetnél, hanem a nyakra-főre vásárolt papírok értékének lezuhanása és az a kitünő gazdálkodás, amely miatt a lekcsi-nyelt kamarai ellenzék annyit harcolt éveken át a vezetőséggel. Talán tudja, hogy milyen kitünően gazdálkodik a nyugdíjintézet vezetősége a házak vásárlása körül, amikor ahelyett, hogy adómentes, jó állapotban lévő házakat vásárolna, régi házakat vesz, azokat sok ezer pengős költséggel nyomban tataroztatja, bár jól tudja, hogy pár hónap múlva a jól tatarozott házat sem tudná annyira eladni, amennyiért vette.

Ha talpraállításról lehet szó, úgy csak ezek miatt lehet erről beszélni.

Azt mondta a képviselő ur, hogy a törlési szakasz ugyan szigorú intézkedés, de „jogászilag nem igazságtalan”, ismeri az ügyvédi összetartást, tudja, hogy érdemes ügyvédekéket kartársaik nem fognak elesni hagyni. Nem értjük ezt! Jogászilag nem igazságtalan az, hogy valakinek a száraz kenyér megkeresésének lehetőségét vesszük ki a kezéből, azért, mert a jövőjét nem tudja biztosítani? Jogászilag nem igazságtalan, ha a diplomáját veszik el annak, akinek nincsen lehetősége ahhoz, hogy nyugdíjbiztosítási ügyletet kössön? Jogászilag nem igazságtalan, hogy kivegyék a feleség, a gyermek szájából a kenyeret ma, azért, mert a máé is és holnaputánt is nem tudja biztosítani nekik az ügyvéd-apa? Jogászilag nem igazságtalan azt kívánni, hogy ma haljon éhen az, aki még talán hosszú évekig tudna küszködve élni, vagy talán át is vergődik a most folyó hét szük esztendőn? Ne várja meg a jobb időket, haljon meg, ha nem tudja a jövőjét soford biztosítani, hiszen ez „jogászilag” nem igazságtalan.

Úgy látszik, mi nem tudunk „jogászilag” gondolkozni s főleg érezni, mert mi a képviselő ur jogászai észjárását nem tudjuk megérteni.

S azt vajjon hogyan képzele a képviselő ur, hogy a kartársak érdemes ügyvédek nem fognak elesni hagyni a nem-fizetés miatt.

Budapesten van 3260 ügyvéd. Ebből talán még nagy nehezen eleget tud tenni nyugdíjintézeti járulék fizetési kötelezettségének ezidőszereint mondjuk 1500 ügyvéd, ebből kínosan, keservesen 1000. De, hogy kétszeresen fizessenek — az elesendők helyett is — arra már bizonyosan nem képes ez az 1500 ügyvéd. S ha képes rá 500, ennek már nem kétszeres díjat kellene fizetni az elesendő 1760 ügyvéd helyett, hanem négyszeresnél is többet. Ezt pedig már az az 500 ügyvéd sem bírná.

S vajjon a képviselő ur azt is igazságosnak tartja, „jogászilag”, hogy a pár száz fizetni tudó ügyvéd, pár ezer ügyvéd helyett fizesse könyöradományképen a biztosítási díjakat. Az ügyvédek sohasem ismerték a közös termelésből fakadó jólétet s nem akarják ezután sem megismenni semmiféle vonatkozásban.

A fizetni nem tudó ügyvédek nem azt kívánják, hogy más fizesse helyettük a biztosítási díjat, hanem azt elsősorban: tegyék lehetővé minden ügyvédre nézve, hogy maga fizethessen. Adják vissza munkaterületeit az ügyvédségnek s védjék meg végre ezt a hivatást a minden oldalról támadó s a kenyér elvételére törő kíséreltetekkel és cselekményekkel szemben, ne pedig elősegítsék a támadást. Lássák be végre s vallják elvül minden vonalon, hogy harmadik személyek hivatásszerű képviseletével csak ügyvéd foglalkozhatik. Akkor majd nem lesz szükség sem könyöradományra, sem törlő-paragrafusra.

Azt kívánják a fizetni nem tudó ügyvédek, hogy ne diplomájuk vétessek el, ment nem fizetik a járulékot, hanem inkább nyugdíjigényük függesztessék fel addig, amíg nem fizetnek. Bocsássom meg a képviselő ur, de mintha ez az igazság „jogászilag” érthetőbb és elfogadhatóbb volna.

S végül a törlő-szakasz szempontjából nincsenek érdemes és nem érdemes Kartársak! Aki nem érdemes arra, hogy a karban benmaradjon, annak eltávolítását bizza csak a képviselő ur arra a kamarai fegyelmi bíróságra, amelyik magyon is éberem örökodik azon, hogy a nem érdemes kartársak ne maradhassanak a kar tagjai.

S ugyan ki állapítaná meg, hogy ki az érdemes és nem érdemes ügyvéd? Talán lehetne ezt is törvényhozásilag szabályozni? Mindenesetre úgy, hogy „jogászilag” ne legyen igazságtalan a szabályozás.

Ügyvéd:

tekintsd rádbizott ügynek a saját sorsodat és harcolj érte olyan buzgalommal, mint a mások ügyeiért szoktál!

Lépj be az Ügyvédek Független Pártjába!

A Kontra-Voronoffok

„Giovinezza, giovinezza prima-
vera di bellezza.”

Az utolsó évek választási mozgalmában az agyoncsépelet, vagy a választás idején más pártoktól alkalmilag kisajátított programok és jelszavak között sajnálatosan nélkülözzük az ifju ügyvédségnek korszerű és megfelelő megnyilatkozását.

A legnagyobb cinizmussal keresik fel a krónikus öntulbecsülésben szenvedő önjelöltök az egymással szemben álló táborokat és oda csatlakozniak, ahol többet és biztosabb helyet ígérnek és az egész választási harc ügyeskedők egyéni túlekedésévé fajul; fájdalommal látjuk, hogy az ügyvédség fiatalsága minden illúziótól menten, ideális célkitűzések helyett tisztán egyéni ambíciók szolgálatában helyezkedik el, egyik vagy másik párt keretében, tekintet nélkül arra, hogy az illető párt szolgálja-e a háborus és háboru utáni ügyvédség égető problémáit. Tekintet nélkül arra, hogy megértéssel viseltetett-e eddig is az illető párt a mai ügyvédség megváltozott igényével szemben.

Találó egyik kiváló fiatal ügyvédnek, egyik közéleti verbunkosra tett megjegyzése, hogy ez a pártvezér az ifjúságot maga köré toborozza, hogy aztán mint egy megfordított Voronoff a pettyhűdt aggság hormonjait oltsa be az új eszméket váró ifjúságba.

Az ifjúságtól új eszméket, fáradtság helyett lelkesedést, stréberkedés helyett nemes ambíciókat, átütő tehetségek megnyilvánulását várjuk, nem a régiek szokványos stréberkedését. Az ifju ügyvédség ifju reprezentánsainak ott van a helyük, ahol bátorságot, önzetlenséget, idealizmust, lendületet látnak, ahol fogékonyság van a megváltozott időkkel szemben, ahol az ifju ügyvédet nem gya-

nakvással, féltékenységgel fogadják, hanem szeretettel és az új tehetségek kifejlődése feletti testvéri örömmel. Nem oda kell menni az ifju ügyvédek, ahol intrikák, alkudozások romlott levegőjében elszökad a gondolat, megzúdul az eszme. Akik a Kontra-Voronoffokkal szövetségbe lépnek, azok elárulják az ifjúságot.

— Magyar német gyors és gépirónó, angolul is beszél, 6 éves ügyvédi gyakorlattal, ügyvédi irodában délutáni állást keres, szerény díjazással. Cím: Kálmán R. Dohány utca 39. II. 7.

A polgári jogi határozatok tára

egységes szerkezetben.

A m kir Kúriának összes elvi határozatai, teljesülési és jogegységi döntvényei szakonként csoportosítva.

Összeállították;

Dr. Bernhardt Miksa és

Dr. Vekerdy Géza

budapesti ügyvédek

A nélkülözhetetlen könyv bolti ára: 10.— P

Megrendelhető már 3— pengős havi részletre is:

FELDMANN FERENC

a **Politzer Zsigmond és Fiai** jogi szakkönyvkereskedésének képviselőjénél

Budapest,
VII., Rákóczi-ut 62.

Telefon: 36-0-71.

Községi jegyző, mint jogtudós

Dr. Asztalos Lajos balatonfüredi ügyvéd küldte be lapunknak az alábbi jegyzői jogeseteket.

I.

Egy gazda fiát akarta a jussból kinulázni s a községi jegyző jogsegélyét vette igénybe. A jegyző, mint ez később megállapítást nyert, a gazda és az egyik rokona közt fiktív adásvételi szerződést szerkesztett. A községi jegyző a tulajdonjog bekebelezése iránti kérvényhez csatolta a hivatalosan, jegyzői minőségében kiállított adó- és becsü-bizonyítványt az illetékek kiszabása céljára. Véletlenül a becsübizonyítványban szereplő összeg azonos volt az adásvételi szerződésben szereplő összeggel. Eladó rövidesen meghalt, s fia eme szerződés hatálytalanságát illetve köteles részének kiadását peres úton követelte. A bíróság a per során az eladott ingatlan rendes forgalmi értékét szakértők útján állapította meg s a szakértők éppen ötszörösre tették az ingatlan értékét, mint a szerződésben és az adó- és becsü-bizonyítványban szerepelt.

Hol a kincstár haszna a jegyzői magánmunkálatokon?

II.

A községi jegyző megint adásvételi szerződést készít. A szerződés gyámhatósági jóváhagyásra szorul, s mikor a gyámhatóságtól visszakertül, csekély egy évig hever a jegyző asztalán. Ezen egy évi idő alatt az eladó hitellezői jelzálogjogot szereznek az eladott ingatlanra. Vevő a vétellárat a gyámhatósági jóváhagyás után teljes összegében kifizette. Az ingatlant később a bekebelezett tartozások fejében ellárvazerték, s a tünési perben a vevő még egy csomó perköltséget is kifizetett. Eladók vagyontalanok.

Hol a félnek a haszna a jegyzői magánmunkálatokon?

III.

Az öreg gazda elmegy a községi jegyzőhöz, hogy végrendelkezzen. A jegyző úr nem készít végrendeletet, hanem aláírat vele egy adás-vételi szerződés blankettát, teljesen kitöltetlenül. Az öreg gazda meghal, s a jegyző utólagosan kitölti a szerződést egy hammadik személy javára.

A per a veszprémi törvényszéknél most van folyamatban.

IV.

A községi jegyző megint adásvételi szerződést készít. A szerződésalkötéskor vevő nagyobb előleget fizet, de ezt a jegyző elfellejti bevenni a szerződésbe. A vétellár ellenben teljes összegében szerepel. Eladók az előleg beszámításával megkapják az egész vétellárát, de az előlegnek megfelelő összeg erejéig peresítik a vevőt.

Vevő a perben védekezik, a községi jegyző hallgat.

**Jó harisnyát
igen olcsón
vehet**

Baksay és Biró

cégnél

**Belváros
Sütő utca 4**

MAGYAR TÖRVÉNYKEZÉS

az összes törvényeket, rendeleteket közli. Szerkeszti és kiadja
dr. Pongrácz Jenő
Előfizetési ára: negyedévre 3. P

„A társadalom piócatenyészete“

Ez az ólomgomb volt annak az ostornak a végén, mellyel a magyar ügyvédség arcába vágott egy krajcáros ujság. „Jogélet férgei”-nek nevezi a magyar ügyvédséget, mely „prédára éhesen ólálkodik a gazdasági élet bozótjaiban”.

Nem szépitjük a dolgot, ne áltassuk magunkat: nem disztüingvál. Az egész magyar ügyvédséget gyalazza meg. Nem egyes eltévelyedetetteket bélyegez meg, hanem általánosít. Az ügyvédi karon „elharapózott” típusról beszél. Nem egyesekről tesz megállapítást tehát és nemcsak típusról beszél, hanem a típus alá vont ügyvédi karról.

Megdöbbenéssel állunk e sajtómerénylettel szemben.

Akadtt magyar hírlapíró, akinek agya a gangszter-szóflórát virágozta ki, mikor a magyar ügyvédségről beszélt s akadt magyar ujság, melynek betűszekrényéből ólomba véshtették e szellemi penészgombákat.

Mit tegyünk e krajcáros lap ellen? És mit e cikkek az ismeretlenség sötétségében garázdálkodó írója ellen, aki csak cikke vezérszavában enged egy gyöngye magára sejtettést?

E toll részére kér a magyar ujságírói kar függetlenségét? És ennek az ujságnak a számára vértanuskodta ki a sajtószabadságot a magyar ügyvédség?

Mélységes undorral tesszük le az „Uj Nemzedék” e példányát a kir. ügyészség asztalára, e lapot, mely véres az ügyvédi rendnek kiharapott íkrájától, mely mindig és ugyszólván egyedül feszült meg a sajtószabadság védelmében.

És amikor ezt tesszük, miadt, aggódó szemmel nézünk befelé, magunk közé. Akadhat-e magyar ügyvéd, avagy rétege az ügyvédségnek, mely kivételezettnek érezheti magát e szörnyű általánosító támadás alól?

Akadhatott-e valaki közülünk, akinek felfogása, megnyilatkozása bátorítást jelenthetett e merényletre?

Nem hisszük. Nem hisszük még akkor sem, ha e véres lappéldányon áruló ujjlenyomatokat találánk.

Hinni akarjuk, hogy a daktiloszkópia is tévedhet.

Amiről eddig megfeledkeztek !

A bíróságok ügyvitelét 1914-ben újra szabályozták. Ekkor vezették be az egy órai értesítési időt és a tudakozó lapot. Ez utóbbit a jogkereső közönség már megjelenése idejében ellenszenvvel fogadta. Ujabb terhet látott benne. Pedig mindössze csak tíz fillér volt kezdetben az értesítőlap ára. 1925-ben emelték fel 5000 koronára, ezt aztán átértékeltek és így maradt meg a mai 40 fillér.

Az értesítőlap árának emelését a 31.600—1925 I. M. sz. rendelet azzal indokolta, hogy a bíróságok kezelőszemélyzete megfogyatkozott és az ügyforgalom emelkedett. Ezek az indokok ma már nem helytállók, mert az ügyforgalom annyira lecsökkent már kényelmesen el tudja látni. A rendelet a felemelést csak ideiglenesnek tervezte. Már rég elfjött az idő az ideiglenesség megszüntetésére, mert a mai példátlanul pénztelen világban még a 40 fillér is igen súlyos teher az ügyvédség vállán.

Egy másik indok is parancsolóan írja elő a tudakozó lapok árának az eredeti 10 fillérre való leszállítását. Ez a bírósági gépirószolgálat. Ez a bíróságok részére nagy munkamegtakarítást jelent. Az ügyvédségre is előnyös, de a nagyobb hasznot mégis az igazságügyi tárca élvezi. Az intézmény terhét azonban egyedül és kizárólag az ügyvédi kar viseli. Emellett a nagy tehervállalás mellett méltánytalan és igazságtalan a 40 filléres értesítőlap árának további fenntartása.

Az ügyvédséget ma az ág is huzza. Az ilyen aprónak látszó tövisekkel nem szabad tovább keseríteni az ügyvédi kart,

mert ma már 40 fillér is jelentős összeg olyan szolgálatért, amely gyakran nem áll egyébből, mint a kezelőkönyvek egyszerű betekintéséből.

Tekintsenek egy kissé szét az illetékes urak a különirodákból és ott tapasztalni fogják, hogy az ingyenes értesítési idő alatt ember ember hátán tolong, míg a tudakozólapos időben az irodában alig látni ügyfeleket. Ebből a nagy tolongásból csak kár származhatik a közre és a kincstárra! Csak ezzel a nagy tolongással lehet megmagyarázni azt, hogy az utóbbi időben a bélyegnyalás annyira divatossá vált, hogy a pénzügyi kincstár újabb és újabb bélyegtipusok bevezetésével volt kénytelen elhene védekezni.

A tudakozó lap intézményének a bevezetésével bizonyára nem a fenti célokat akarták elérni! Akkor még úgy gondolták, hogy jobb ma a sűrű tíz fillér, mint a ritka negyven!

I. Sashegyi uton az új tranzverzális vonalon az 8-as autobusz megállójánál
800 [ ]-öles szép kilátású subalpin

11 telek eladó

Csak komoly vevők érdeklődjenek ;
DR. VÁNDOR M. 807-11

*M*inden ügyvédnek kötelessége
hozzártatózóival szemben.
hogy az

**Országos Ügyvédotthon
Egyesület temetkezési
csoportjába lépjen**

Nem szabad büntetlenül rágalmazni az ügyvédek!

(Levél a szerkesztőhöz)

Kedves Barátom!

A szerkesztésedben megjelenő „Független Ügyvéd”, amely a jogos ügyvédi érdekeknek mindenkor bátor szószólója, legutóbbi számában „Ügyvéd-rágalmazás” cím alatt szóvátette a Kuriának 5596—934 sz. elvi jelentőségű határozatát. Ebben a határozatban a Kuria kimondotta, hogy az ügyvéd is ügyfélnek tekintendő és így velle szemben, az ügyvel kapcsolatban a per során használt rágalmazó kijelentések a Bv. 17. §. 1. bekezdése alapján büntetlenek.

Engedd meg, hogy ezzel kapcsolatban még az alábbiakra hívjam fel a figyelmet.

1914 előtt a kérdést a Btk. 266. §-a szabályozta. Ezt kiegészítette a 6433—929. sz. jogegységi döntvény, mely kimondotta, hogy az ügyvéd is ügyfél. Ezt a törvényszakaszt hatályon kívül helyezte a becsületvédelmi törvény, amely eltérő rendelkezéseket léptetett életbe. Ez az eltérés kétirányú. Amíg azelőtt a szóbanforgó esetekben még büntető eljárásnak sem volt helye, addig a Bv. 77. §-a ezt nyilván megengedi és csak a rágalmazás és becsületésértés megállapítását zárja ki. A másik különbség az, hogy a Bv. 17. §-a nemcsak az ügyfélre, hanem harmadik személyekre vonatkozóan tett nyilatkozatokat is mentesíti a büntetés alól, addig ily irányú intézkedés a Btk. 266. §-ában nem volt.

Ha figyelembe vesszük azt, hogy nem a törvény, hanem a bírói gyakorlat minősítette a Btk. 266. §-ának életbenléte

idején ügyfélnek az ügyvédet, úgy önként felvetődik az a kérdés, hogy az újabb törvényi szabályozás ezt a kérdést miért nem rendezte magában a törvényben?

Abból a tényből, hogy ez a törvényi szabályozás a becsületvédelmi törvényből kimaradt, ügydöntő következtetés folyik.

Ha a törvényhozó a régi jogegységi döntvényben foglalt jogelvet az új törvényi szabályozás terén fenntartani kívánta volna, úgy ennek magában az új törvényben feltétlenül kifejezést adott volna és nem bizta volna azt ismét a jogegységi döntés útjára. Ha a törvényhozó továbbra is ügyfélnek kívánta volna tekinteni az ügyvédet, akkor ezt két szóval: „vagy képviselőjének” a törvénybe való egyszerű beszurásával megtehetette volna!

A törvényhozás azonban mindezt meg nem tette, hanem nyilván tudatosan csak az „ügyfélre” (nem pedig egyúttal annak a képviselőjére is) vonatkozó tényállításokat mentesítette a rágalmazás megállapíthatása alól.

Ebből a negatívumból következik, hogy a Kuria újabb határozata a törvényhozó állásfoglalásával szemben szabályozza a kérdést és tágitja a törvényt — az ügyvédi kar kárára és sérelmére!

A becsületvédelmi törvény 17. §-ának 2. bekezdése az ügyvédi kar javára intézkedik, amidőn az ügyfél képviselőjének nyilatkozatát is men-

tesíti, feltéve, hogy az összefügg az ügygyel és a nyilatkozatra az ügyfél érdekében szükség volt. Ez a rendelkezés az ügyvédi immunitás kérdését viszi előbbre egy hatalmas lépéssel. A Kuriának sérelmes gyakorlata ugyanezt az immunitást — teszi illuzóriussá.

Az igazságügyminisztériumban egy új ügyvédi rendtartás van készülőben. Ebben kell szabályozni a szóbanforgó kérdést, mert semmi értelme sincsen annak, hogy az ügyvédnágalmazók általánosságban mentesíttessenek, sőt a célszerűség és a méltányosság épp azt kívánja, hogy az ilyen tényállások bírói megítélés alá vonassanak.

Rágalmazni büntetlenül senkít sem lehet — még az ügyvédet sem!

Maradtam, stb.

kész kartársad
(aláírás.)

A zugirászat

minél eredményesebb megelőzése és megtorlása céljából az igazságügyminiszter elrendelte, hogy a bíróságok és a hatóságok az ügyfeleknek előttük megjelent képviselőitől rendszeresen követeljék a bejegyzett ügyvédi, vagy ügyvédjelölti minőségüknek, illetőleg annak a jogviszonyának az igazolását, amely eljárásuk törvényes alapjául szolgál.

A rendelet úgy intézkedik, hogy rendszeresen kell az igazolványokat betekinteni, már csak azért is, mert ezzel elejétetik annak, hogy az igazolásoknak egyes esetekben bántó éle és látszata legyen s ezzel az igazságszolgáltatás szervei között a szükséges összhangot, — melyre, mint rendeletében írja a minisz-

ter, nagy súlyt helyez, — megzavarja.

Természetesen nem kívánhatja meg a rendelet ugyanannak a személynek ügyenként valló igazolását, mert ez zaklatás lenne.

Közlő még a rendelet, hogy az igazságügyminiszter a belügy-, kereskedelem-ügy- és pénzügyminisztereket is tájékoztatta intézkedéséről és őket a gondozására bízott ügyvédi érdekek előmozdítása céljából hasonló intézkedésekre kérte fel.

Ezzel kapcsolatosan azt kívánja a miniszter, hogy a kamarák tagjait a rendeletek felől tájékoztassák s hogy az ügyvédek igazolványaikat lehetőleg minden felszólítás nélkül mutassák fel.

Bevonandók lesznek a régebben kiállított igazolványok, s a képviseleti jogosultságot a Kamarának időnként ujbol kell az igazolványon feltüntetni.

Kétségtelen, hogy a zugirászat eredményesebb üldözhetése céljából fontos a rendelet s a kartársaknak is gondoskodniuk kell arról, hogy ez a rendelet be is tartassék, s követelmők kell minden esetben az előjáró bíróságtól, vagy más hatósági személytől, hogy az igazoltatást valóban vigye keresztül.

Különösen jelentős a kérdés az ügyvédjelöltek szempontjából, mert értesülésünk szerint több régen bejegyezve volt ügyvédjelölt a több mint egy évtizeddel ezelőtt kiadott bejegyző határozattal igazolja magát s zugirászkodik. Legutóbb ilyen igazolást a főkapitányság is elfogadott, ahol nem tudják, hogy az ügyvédjelölteknek ma már arcképes igazolványuk van.

Hangosfilm a főtárgyaláson

A budapesti törvényszékhez átirat érkezett az ítélőtábla elnökétől, amelyben az egyik most ki nevezett táblai tanácselnököt azzal bizza meg, hogy törvényszéki tanácsát tovább vezesse.

Ezt az intézkedést a legnagyobb megnyugvással fogadjuk és örömmel üdvözöljük azért, mert első lépésnek tartjuk egy olyan reformhoz, ami bírászkodási szervezetünk fejlesztését jelenti, még pedig a lehető legjobb irányban. És ennek a reformnak az az előnye is van, hogy minden törvényhozási, vagy átszervezési intézkedés nélkül egyszerűen elnöki hatáskörben megoldható.

Angliában az elsőfoku ítélkezést a legképzettebb, legtapasztaltabb és legkiválóbb magasrangú bírák végzik, mert ott már régen rájöttek arra, hogy a perek, de különösen a büntetőügyek elsőfokon dőlnek el, mert ez a bíróság látja szemtől szembe a feleket és tanukat, akiknek vallomása, szavahihetősége és bizonyítóereje csak a közvetlen tapasztalat alapján bírálható el megnyugtatóan. A felsőbb bíróság a tanuk vallomását csak a jegyzőkönyvekből ismeri, amit utólag készítenek el a főtárgyalási jegyzetek alapján, amik a legtöbb esetben nem is gyorsírással készülnek. Holott a tanu magatartása, hangja, a mód, ahogyan vallomását előadja, végtelenül fontosak a tényállás megállapításánál. A felsőbb bíróság már pontosan megformulázott mondatokban kapja a vallomást és úgy természetesen nem is tudhatja, hogy a tanu a valóságban mit mondott. A főtárgyalási jegyzőkönyv csak igen halavány és élettelen képét adhatja annak, ami a főtárgyaláson

elvéten, plasztikusan, és élettelen teljesen lejátszódott.

Az ideális megoldás az volna, ha a főtárgyalást hangosfilmmel vennék fel és a felebbezési tanács előtt ezt mutatnák be. Ez volna az egyetlen módja annak, hogy a felebbezés során is mindenkor ugyanaz táruljon a bíróság elé, ami az elsőfoku tárgyaláson történt és elhangzott. Az ítélet tökéletes felülbírálása csak így volna lehetséges. A technika haladásának óriási gyorsasága mellett ez a hatalmas ujtás nem is látszik olyan fantasztikusnak, mert elképzelhető, hogy rövid idő múlva a hangosfilm-felvétel nem kerül többé, mint a közönséges fényképezés.

Védők, amikor tapasztalják, hogy a felsőbb bíróság egészen másképp látja a főtárgyalás anyagát, mint azok, aki ott jelen voltak, tréfásan azt szokták indítványozni, hogy legheylesebb volna, ha az elsőfoku ítélőtanács mögött mindjárt a főtárgyaláson ott ülne a tábla és a Kuria felebbezési tanácsa is. Hát igen, ha a főtárgyalásról hangosfilmet vesznek fel, ez az ötlet komoly formában megvalósul, mert akkor a felsőbb bíróság is hájszályára ugyanazt látja majd, amit az elsőbíró látott.

Addig is azonban, amíg ez megvalósítható lesz, célszerű az az intézkedés, hogy a kiváló bírákat hagyják meg az elsőfoku bíróságoknál, természetesen oly módon, hogy ebben a pozícióban is nyitva álljon előttük a legmagasabb rangosztályba való emelkedés. A nagy bírák megnyugtató ítéleteinek minden egyébtől eltekintve az a hasznuk is van, hogy ritkábban felebbezzenek miattuk és így nem szaporítják a felsőbb bíróságok munkáját.

**Minden ügyvéd, akiszívén viseli az ügyvédség
a saját és hozzátartozói sorsát, lépjen be az
egyetlen működő, aktív, harcos ügyvédi pártba**

Levágandó és **dr. Schönfeld Miklós, VI, Teréz körut 30.** címére
beküldendő.

Csatlakozom az **Ügyvédek Független Pártjához.**

Tudomásul veszem, hogy e csatlakozásom semmi anyagi köte-
lezettséggel nem jár.

Budapest, 1934, ... hó ..... nap.

Bélyegző :   Név:.....

Lakcím:.....
(Olvasható aláírást kérünk)

Laptulajdonos az **Ügyvédek Független Pártja.**

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Szentiványi Dezső.   Kiadó h.: Dr. Vágó Gyula.

Dr. Kellner és Kiss Törekvés nyomdája Budapest, Vadász u. 32 T.: 290-71. Felelős dr. Kellner László

Levágandó és 2 filléres bélyeg felragasztásával borítékban, nyomtatvány fel-
irással beküldendő a „Független Ügyvéd” kiadóhivatalának: Budapest, V., Tátra
utca 6. (A borítékot nem szabad lezárni.)

**Előfizetek $\frac{\text{egy évre}}{\text{félévre}}$ a „Független Ügyvéd” ügyvédpolitikai
szemlére.**

**Az előfizetési díjat $\frac{\text{egy évre 4 pengőt}}{\text{félévre 2 pengőt}}$ egyidejűleg postautal-
ványon feladtam.**

olvasható aláírás és lakáscím